

Arrest

nr. 159 677 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juli 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 juli 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 15 maart 2014 en 27 mei 2014.

1.3. Op 7 september 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 september 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde staatloos en van Palestijnse origine te zijn. U werd geboren op 24 maart 1972 in de Israëliisch- Palestijnse hoofdstad Jerusalem, waar u tot 1994 ook woonde. In 1994 ontvluchtte u Palestina omwille van de algemene onveiligheid en ging naar Bulgarije, waar u in 1995 een asielaanvraag indiende. In 2009 werd u er uiteindelijk de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In 2007 huwde u religieus met S.(...) A.(...) T.(...), met wie u op 15 januari 2007 een zoon kreeg: M.(...) S.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 7.732.535). Twee maanden na de geboorte van uw zoon scheidde u alweer van uw toenmalige vrouw onder druk van haar familie, die jullie huwelijk afkeurde vanwege uw origine. Jullie zoon bleef bij u achter en u voedde hem alleen op. Zijn moeder hertrouwde later.

In Bulgarije kenden u en uw zoon geen gemakkelijk leven. Uw verblijf in Bulgarije was niet altijd legaal en u overleefde dankzij de giften van de Turkse moskee. Zelf werkte u niet. U slaagde er bovendien niet in om uw zoon naar de opvang en de basisschool te sturen omdat de kinderen van etnische Bulgaren steeds voorrang kregen. Vanaf 2011 kreeg u bovendien ook problemen met uw ex-schoonfamilie, die uw zoon opeisten omdat ze geen geld meer hadden. Daarom wilden ze uw zoon verkopen. U werd zowel door leden van uw ex-schoonfamilie als door hun vrienden en kennissen meermaals bedreigd, zelfs met de dood. Telkens u hiervan aangifte ging doen bij de politie, draaide het onderzoek op niets uit. U zag dan ook geen andere uitweg dan Bulgarije te ontvluchten.

U verliet Bulgarije uiteindelijk op 3 juli 2013. Vanuit Sofia reisde u samen met uw zoon met een bus via Roemenië naar België, dat u nog diezelfde dag bereikte. Op 5 juli 2013 diende u vervolgens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort, uw Bulgaars paspoort van subsidiaire bescherming, uw Bulgaarse identiteitskaart, het Bulgaars paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, een attest van ouderlijke toestemming en volmacht, een attest van de Palestijnse ambassade, een attest van de VN, een brief van het Bulgaars Staatsbureau voor Vluchtelingen en een brief van de Vereniging van Palestijnen in Bulgarije.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw vertrek uit Bulgarije meerledig was. Enerzijds verklaarde u Bulgarije te hebben verlaten omwille van de moeilijke leefsituatie aldaar (u had geen vaste verblijfplaats of werk en slaagde er niet in om voor uw zoon een plaats te bemachtigen in de kinderopvang of school). Daarnaast kende u in Bulgarije problemen met uw voormalige schoonfamilie die er sinds 2011 op uit was uw zoon van u af te pakken omwille van financiële redenen. Bij een eventuele terugkeer vreest u tot slot dat de Bulgaarse autoriteiten u zullen vervolgen omdat u het land verlaten hebt en elders asiel hebt gevraagd.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uit uw verklaringen en de door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegde documenten geconcludeerd kan worden dat u van Palestijnse origine bent, maar u geen staatsburgerschap bezit. U bent met andere woorden staatloos. Bijgevolg dient de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land van uw laatste gewoonlijk verblijf, in casu Bulgarije, waar u ook de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen.

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot

van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Palestina te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Bulgarije wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Bulgarije een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Bulgarije verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Bulgarije. In het bijzonder roept u een gebrek aan huisvesting en werk alsook een gebrek aan opvang en scholing voor uw zoon in.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Bulgarije, dat Bulgarije het nonrefoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Bijkomend dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk kon maken dat uw zoon omwille van zijn Arabische naam en zijn etnische origine door de Bulgaarse overheid zou zijn gediscrimineerd op vlak van kinderopvang en scholing. U stelde namelijk dat u er niet in slaagde een plaats te bemachtigen voor uw kind in de kinderopvang en de basisschool. Zo zou u na de geboorte van uw zoontje meermaals geprobeerd hebben om uw zoontje in te schrijven in de kinderopvang, maar zou u nooit daadwerkelijk een plaats gekregen hebben omwille van de Arabische familienaam van uw zoon en het feit dat zijn moeder van Roma origine is (CGVS 1, p. 8, 9, 13, 18-20). U kon deze verklaringen echter op geen enkele manier hard maken. Zo legde u zelfs geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk een aanvraag heeft ingediend om uw kind in een welbepaalde school in te schrijven. U vertelde nochtans dat u uw kind daadwerkelijk had ingeschreven in een school, maar uw kind uiteindelijk niet terecht kwam op de lijst met kinderen aan wie een plaats in die school werd toegekend. Over de procedure om uw kind in Bulgarije in een school of kinderopvang te laten inschrijven vertelde u bovendien het volgende. Men moet eerst naar de school of opvanginstantie gaan om zijn kind daar in te schrijven. De school of opvanginstantie stuurt de gegevens van het kind vervolgens naar de sociale instanties, die dan melden of het kind al dan niet wordt toegelaten (CGVS 1, p. 18-19). Dit maakt dat er redelijkerwijze op zijn minst enig document hieromtrent van u kon worden verwacht.

Uw verklaring als zou uw zoon mede omwille van de Roma origine van zijn moeder op dit vlak worden gediscrimineerd, strookt bovendien niet met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt dat de toegang tot het onderwijs voor Roma kinderen in Bulgarije geen probleem is, tenzij het kind bij de geboorte niet geregistreerd werd, wat slechts zelden voorkomt. Roma ondervinden zodoende geen problemen om hun kinderen in te schrijven. Ouders kunnen vrij kiezen waar ze hun kinderen inschrijven en de wettelijke voorwaarden hiertoe zijn redelijk eenvoudig. Aangezien uw kind bij de geboorte wel degelijk geregistreerd werd, dit blijkt duidelijk uit de door u voorgelegde geboorteakte van uw zoon en zijn Bulgaarse paspoort, is het dan ook niet aannemelijk dat uw zoon omwille van de origine van zijn moeder problemen zou hebben gekend met toegang tot kinderopvang en onderwijs.

Dat uw zoon omwille van zijn Arabische naam geen plaats in de opvang of de basisschool zou kunnen krijgen, is eveneens weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat kinderen van asielzoekers in Bulgarije het recht op onderwijs genieten, dit recht wettelijk afdwingbaar is en zij ook in de praktijk toegang krijgen tot onderricht. Uit andere informatie, waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat in Bulgarije in 2004 een antidiscriminatiewet, die discriminatie op grond van ras, religie, etnische of nationale origine en nationaliteit verbiedt en onder meer betrekking heeft op het onderwijs, in werking trad. Deze wet is ruimschoots in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden op het gebied van bescherming tegen discriminatie op basis van ras en wordt steeds vaker toegepast door de Bulgaarse rechtbanken. Door de toetreding tot de Europese Unie op 1 januari 2007 werd Bulgarije eveneens verplicht de rechten van de minderheden na te leven. In overeenstemming met de Europese richtlijnen ontwikkelde het land een juridisch kader voor de gelijkheid van burgers en voor de uitbanning en de preventie van discriminatie. Dat uw zoon de toegang tot het lager onderwijs in Bulgarije geweigerd zou zijn enkel en alleen omwille van zijn etnische afkomst die valt af te leiden uit zijn naam en die van zijn ouders, is in dit licht dan ook weinig geloofwaardig. Zij er trouwens ook op gewezen dat toen u gevraagd werd of het gewoon niet mogelijk was dat er een algemeen plaatstekort was in de scholen in Sofia, u antwoordde dat dit inderdaad het geval kon zijn. U verklaarde tevens dat u in elke school die u bezocht om uw zoon te proberen in te schrijven steeds hetzelfde antwoord kreeg, namelijk dat er geen plaats meer was. Volgens u was dit omdat ze naar de Arabische naam van uw kind keken (CGVS 1, p. 19-20). U kon deze bewering echter op geen enkele manier hard maken.

Daarnaast verklaarde u problemen te hebben gekend met de familie van de moeder van uw kind. U slaagde er echter niet in deze problemen aannemelijk te maken.

*Vooreerst moet worden vastgesteld dat u verklaarde Bulgarije te hebben verlaten begin juli 2013 (CGVS 1, p. 12), meer concreet op **3 juli 2013** (Verklaring DVZ nr. 36). Die dag zou u vanuit de hoofdstad Bulgarije met een bus naar België zijn gereisd, waar u nog diezelfde dag aankwam. U reisde onder meer via Roemenië en uw paspoort, dat zich bij de chauffeur bevond, zou onderweg door de politie zijn gecontroleerd (CGVS 1, p. 12-13). Deze verklaringen stroken echter geenszins met de stempels die in uw Bulgaarse paspoort staan. In uw paspoort staan immers 4 stempels d.d. **15 september 2012**. De eerste stempel, geplaatst door de Bulgaarse autoriteiten, geeft aan dat u Bulgarije op 15 september 2012 met de wagen (of een ander gemotoriseerd vervoersmiddel) hebt verlaten. De tweede stempel duidt erop dat u Roemenië diezelfde dag heeft betreden. De derde stempel is moeilijk leesbaar. Het is niet zichtbaar door welk land deze stempel werd geplaatst, maar de datum op de stempel is eveneens 15 september 2012. Onderaan zijn ook de plaatsnaam 'NADLAC' en de code R012 leesbaar. Uit opzoekwerk blijkt dat de plaats Nadlac gelegen is op de grens tussen Roemenië en Hongarije. De laatste stempel werd geplaatst door de Hongaarse autoriteiten op 15 september 2012 in Nagylak. Aangezien u verklaarde Bulgarije sinds uw aankomst in de jaren 90 nooit eerder te hebben verlaten voor het moment van uw vertrek naar België (CGVS 1, p. 25), dient hieruit geconcludeerd te worden dat u Bulgarije eerder verliet dan u verklaarde. Toen u daarom op de stempels in uw paspoort werd gewezen, verklaarde u dat deze stempels per vergissing in uw paspoort terecht kwamen. Tijdens uw "laatste reis naar België" zou de chauffeur uw paspoort aan de politie hebben gegeven en zou de politie er per ongeluk de verkeerde stempels hebben ingezet. Gevraagd wanneer dit dan gebeurde, antwoordde u dat deze stempels in juli 2013 in uw paspoort werden gezet. Toen u er vervolgens attent op gemaakt werd dat de datum van deze stempels september 2012 en niet juli 2013 is, argumenteerde u dat men per ongeluk de foute datum op de stempel had ingesteld. Een verklaring die geenszins overtuigt. Op de vraag waar deze stempels in uw paspoort werden gezet, antwoordde u dan weer dat men dit in Roemenië deed. Erop gewezen dat er ook stempels staan van Bulgarije en Hongarije en uw verklaring*

bijgevolg niet aannemelijk is, maar u waarschijnlijk loog over het moment waarop u Bulgarije verliet, ontkende u tot slot dat u loog (CGVS 1, p. 25).

In ditzelfde verband moet tevens gewezen worden op een stempel in het paspoort van uw zoon. In zijn paspoort staat namelijk een stempel d.d. 6 april 2011 met daarop in cyrillisch schrift de Servische benaming voor de plaats Horgos, gelegen langs de Servische zijde van de Servisch-Hongaarse grens. Toen u gevraagd werd naar een verklaring voor deze stempel, kon u hiervoor geen verklaring geven (CGVS 1, p. 25-26).

Vervolgens moet erop gewezen worden dat, zoals uit deze documenten blijkt, u reeds in 2008 een reispaspoort aanvraag en uitgereikt kreeg voor uw zoon en u zelf reeds over een reispaspoort beschikte sinds 10 september 2012. Toen u gevraagd werd waarom u in 2008 voor uw zoon een reispaspoort aanvraag, repliceerde u dat u dit deed omdat uw zoon geen ander document had dan een geboorteakte en hij op zijn minst een document nodig had waarin stond wie zijn ouders waren. Toen u er vervolgens attent op werd gemaakt dat deze gegevens net in de geboorteakte en niet in een paspoort staan, antwoordde u dat u voelde dat het gevaar nog steeds dichtbij was en u vreesde voor uw leven en dat van uw zoon. Daarom vroeg u ook voor uw zoon een paspoort aan zodat jullie indien nodig zouden kunnen vluchten (CGVS 1, p. 23). Deze verklaring overtuigt niet aangezien de vrees voor uw eigen leven en dat van uw zoon uitging van uw ex-schoonfamilie (CGVS 1, p. 14) en u door hen pas in 2011 voor het eerst bedreigd werd (CGVS 1, p. 23). Ook dit doet vermoeden dat u reeds eerder van plan was Bulgarije te verlaten.

Tot slot zij er in dit verband ook op gewezen dat geen enkel van de door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegde documenten dateert van na 15 september 2012. Ook de ouderlijke toestemming en volmacht van de moeder van uw kind dateert van voor deze datum. In dit document opgesteld op 13 augustus 2012 geeft de moeder van uw zoon haar toestemming om met uw zoon naar om het even welk Europees land, Nederland inbegrepen, te reizen en er onbeperkt en herhaaldelijk te verblijven in uw gezelschap. Het feit dat dit document reeds in augustus 2012 werd opgesteld, wijst er evenzeer op dat u toen reeds plannen had om Bulgarije te verlaten.

Uit dit geheel aan vaststellingen moet dan ook besloten worden dat u Bulgarije reeds eerder verliet dan u beweerde. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid zeer ernstig ondermijnd. Ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor ernstig in het gedrang. Immers, er kan geen geloof meer worden gehecht aan alle door u ingeroepen problemen die u na 15 september 2012 in Bulgarije nog zou hebben gekend.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen met uw vroegere schoonfamilie wordt bovendien nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen.

Zo stelde u dat u in Bulgarije problemen kende met de familie van de moeder van uw kind. Sinds 2011 werd u door hen bedreigd omdat ze uw kind wilden afnemen (CGVS 1, p. 15). Uw verklaringen over de reden waarom ze uw zoon wilden afnemen, lopen echter uiteen. Enerzijds stelde u dat uw ex-schoonfamilie uw zoon wilde afnemen omdat ze wilden voorkomen dat er nog contact was tussen u en uw ex-vrouw, de moeder van uw zoon (CGVS 1, p. 15). Een verklaring die weinig aannemelijk is aangezien deze problemen pas begonnen in 2011 terwijl uw zoon reeds sinds zijn geboorte in 2007 bij u verblijft (CGVS 1, p. 7) en uw zoon zijn moeder sindsdien slechts 1 of 2 keer heeft gezien en u zelf ook amper contact had met de moeder van uw kind (CGVS 1, p. 7). Zij hertrouwde immers en had bovendien zelf weinig contact met haar eigen familie (CGVS 1, p. 8). Anderzijds gaf u aan dat de familie van uw ex-vrouw uw zoon wilde afnemen om hem te verkopen aangezien ze in geldnood zaten (CGVS 1, p. 15). Om u onder druk te zetten dreigden ze ermee u, uw zoon of jullie beiden te vermoorden (CGVS 1, p. 15). Ook deze verklaring is weinig waarschijnlijk. Het is immers weinig aannemelijk dat uw ex-schoonfamilie ermee zou dreigen uw zoon te vermoorden als ze uw zoon net levend in handen willen krijgen omdat ze hem willen verkopen uit geldnood.

Verder gaf u aan dat u naar aanleiding van de bedreigingen vanwege uw schoonfamilie meermaals een (schriftelijke) klacht hebt ingediend bij de politie. Behalve bij het politiebureau van Lulin, werden deze klachten door de politie telkens aanvaard en onderzocht (CGVS 1, p. 8, 15, 16, 22). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig begin van bewijs aangaande deze klachten en het onderzoek ernaar voor te leggen, wat de geloofwaardigheid van deze problemen verder aantast.

Uw verklaringen aangaande deze problemen waren trouwens ook tegenstrijdig. Toen u gevraagd werd wanneer u de laatste keer een klacht indiende bij de politie naar aanleiding van de problemen met uw schoonfamilie, antwoordde u immers dat u dit een laatste maal deed in maart 2013 (CGVS 1, p. 17). Toen u later echter gevraagd werd wanneer u de laatste keer door uw ex-schoonfamilie bedreigd werd omdat ze uw zoon wilden afpakken, repliceerde u dat dit in mei 2013 was. Toen u vervolgens gevraagd werd of u van dit incident in mei 2013 ook aangifte had gedaan bij de politie, antwoordde u bevestigend. U bevestigde eveneens dat u toen een officiële, schriftelijke klacht had ingediend (CGVS 1, p. 21-22). Deze verklaring valt uiteraard niet te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u de laatste keer klacht had ingediend bij de politie in maart 2013.

Al deze elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Bulgarije met de familie van de moeder van uw zoon zou hebben gekend.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u verklaarde bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije door de Bulgaarse autoriteiten te worden gearresteerd omdat u elders asiel hebt aangevraagd (CGVS 1, p. 10-11). Gelet op het feit dat Bulgarije als EU-lidstaat gebonden is door de Europese wetgeving, zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan ervan uitgegaan worden dat Bulgarije ook op dit vlak uw rechten zal garanderen en er omwille van die reden in uw hoofde geen sprake zal zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de Bulgaarse autoriteiten. Doorheen uw verklaringen haalde u zelf geen enkel element aan dat wijst op het tegendeel. U stelde slechts dat de Bulgaarse autoriteiten niet wensen dat hun problemen elders bekend worden gemaakt en de maffia daar de controle in handen heeft (CGVS 1, p. 10-11). Dit zijn echter blote beweringen, die u op geen enkele wijze concreet kon staven. In ditzelfde verband stelde u nog dat men Arabieren zo snel mogelijk het land uit wil (CGVS 1, p. 10), wat eveneens een ongefundeerde bewering is. Zij er nogmaals op gewezen dat u daadwerkelijk een beschermingsstatuut kreeg in Bulgarije en de Bulgaarse wetgeving en het juridische kader, zoals reeds aangestipt, voldoet aan de Europese en internationale standaarden aangaande bescherming tegen discriminatie. U maakte uw verklaringen dan ook niet aannemelijk.

Omwille van bovenstaande redenen kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld ten aanzien van Bulgarije.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Palestijns paspoort, uw Bulgaarse identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoon, een attest van de Palestijnse ambassade en een van de VN, een brief van het Staatsbureau voor de Vluchtelingen in Bulgarije en een brief van de Vereniging van Palestijnen in Bulgarije) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Palestijns paspoort, uw Bulgaarse identiteitskaart en de geboorteakte van uw zoon bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen vrees ten aanzien van Bulgarije. Het attest van de Palestijnse ambassade in Bulgarije bevestigt slechts dat u een Palestijn zonder staatsburgerschap bent, wat hier evenmin betwist wordt. Het attest van de VN toont aan dat u geregistreerd bent bij het United Nations Relief & Works Agency for Palestine Refugees in Aman, wat niet betwijfeld wordt. Geen van beide attesten bevat echter enige informatie aangaande de problemen die u in Bulgarije gekend zou hebben. De brief van het Staatsbureau voor de Vluchtelingen in Bulgarije is gericht aan de burgemeester van het district Ovcha Kupel in Sofia en is bedoeld om een fout in uw geboortedatum recht te zetten. In het getuigschrift van de Vereniging van Palestijnen in Bulgarije, ten slotte, staat te lezen dat u een Palestijn zonder staatsburgerschap bent, u gedomicilieerd was in Sofia, u werkte voor een firma genaamd 'Reo 2002' en u tijdens uw verblijf in de Republiek Bulgarije de wet heeft gerespecteerd. Zij er trouwens op gewezen dat u zowel tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal stelde dat u in Bulgarije niet gewerkt heeft, maar leefde van schenkingen van de moskee (CGVS 1, p. 8 – Vragenlijst CGVS 1, nr. 2.10b). Deze verklaringen zijn duidelijk in strijd met het attest van de Vereniging van Palestijnen in Bulgarije waarin staat dat u tewerkgesteld was in de firma 'Reo 2002', u zelfstandig en verantwoordelijk bent en u uw inkomsten verdiende met eerlijk werk. Omdat dit geenszins te rijmen valt met uw verklaringen als zou u nooit gewerkt hebben en niet in staat zijn geweest zelf in uw onderhoud en dat van uw kind te voorzien, maar u moest leven van solidariteit, werd u hierop gewezen. U repliceerde dat dit een onbestaand bedrijf was en de ambassade –dit attest is echter afkomstig van de Vereniging van Palestijnen in Bulgarije– dat had geschreven om u te helpen bij de Bulgaarse autoriteiten (CGVS 2, p. 3). Wat er ook van zij, uit dit document kan geenszins afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Bulgarije vervolging zou vrezen of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel, afgeleid uit de schending van “de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid” (waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal zich enkel heeft gefixeerd op enkele kleine vergissingen en hij geen rekening heeft gehouden met de overige elementen. Daarnaast meent verzoeker zonder twijfel een helder asielaanvraag te hebben verteld, waar geen echte hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden voorkomen.

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal zijn problemen ten onrechte tot problemen van louter socio-economische aard heeft beschouwd om vervolgens te besluiten dat deze problemen niet als vervolging of ernstige schade kunnen worden aanzien. Verzoeker vervolgt dat er ook sprake van vervolging is wanneer verschillende maatregelen het leven in het land van herkomst ondraaglijk maken. De Roma bevolking en de erkende vluchtelingen in Bulgarije bevinden zich in een dergelijke situatie, aldus verzoeker, die voorts stelt dat er een onmiskenbare discriminatie van de Roma bevolking is op verschillende vlakken. Bij de beoordeling van de vervolging dienen de verschillende discriminaties in hun samenhang en globaliteit te worden beschouwd en moet onderzocht worden wat de impact hiervan is op de mogelijkheid een menswaardig en draaglijk leven te leiden. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal kort en weinig pertinent in zijn motivering wat betreft een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Hij haalt aan dat hij tijdens zijn gehoor op afdoende wijze heeft uiteengezet aan welke discriminatie hijzelf en zijn zoon worden blootgesteld in Bulgarije. Deze schrijnende en mensonterende situaties worden ook bevestigd in de meest recente rapporten. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal uit te gaan van de feitelijke situatie van de Roma bevolking in Bulgarije en niet van de papieren initiatieven die tot op heden geen enkel tastbaar resultaat voor de Roma bevolking hebben opgeleverd.

Daarnaast beroept verzoeker zich tevens op de problemen die hij heeft gehad met zijn ex-schoonfamilie. Volgens verzoeker raakt de redenering van de commissaris-generaal betreffende het reispaspoort uit 2008 van zijn zoon kant noch wal. Volgens verzoeker hebben de stempels in het paspoort van hem en zijn zoon alsook het feit dat de voorgelegde documenten dateren van voor de periode september 2012 louter betrekking op feitelijkheden die op zich niets te maken hebben met het asielaanvraag van verzoeker. Louter verwijzen naar tegenstrijdigheden tussen enkele data om te besluiten dat het gehele asielaanvraag ongeloofwaardig is, is volgens verzoeker geen draagkrachtige motivering. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal ten onrechte gesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnd is door het feit dat hij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen betreffende deze moeilijkheden.

Tot slot haalt verzoeker aan dat hij zowel door de Bulgaarse overheden als de burgers zal worden lastiggevallen omdat hij het land heeft verlaten en elders asiel heeft aangevraagd. Hij haalt daarbij aan dat de wetgevende initiatieven met een gering effect geen afbreuk doen aan de feitelijke (slechte) behandeling van de teruggekeerde asielzoekers in Bulgarije.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verslag van de Immigration and Refugee Board of Canada, Bulgaria: Situation of Roma, including treatment by society and government authorities van 6 oktober 2009 (stuk 3) en een rapport van UNHCR, UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria van april 2014 (stuk 4).

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat de moeilijke leefomstandigheden in Bulgarije voor hem en zijn zoon, zijn problemen met zijn ex-schoonfamilie en eventuele problemen bij een terugkeer naar Bulgarije met de plaatselijke autoriteiten niet geloofwaardig zijn, en de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn om deze beslissing te kunnen wijzigen.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 september 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Volgens verzoeker is hij staatloze, geboren in Jeruzalem en van Palestijnse origine, en is hij woonachtig in Bulgarije sinds 1995 waar hij een asielaanvraag indiende en de subsidiaire bescherming verkreeg in 2009.

Artikel 48/5, §4 van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereiding inzake voormeld artikel stelt omtrent het begrip reële bescherming: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12).

In het licht van het gegeven dat Bulgarije, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het EU-acquis en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Bulgarije, dat Bulgarije het non-refoulement beginsel naleeft, en dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift wat betreft zijn relaas en de vaststellingen omtrent zijn asielmotieven, niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het aanvoeren van losse beweringen of *post-factum* verklaringen, en het tegenspreken en bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo stelt verzoeker in het verzoekschrift, onder verwijzing naar een verslag van de Immigration and Refugee Board of Canada (*Bulgaria: Situation of Roma, including treatment by society and government authorities van 6 oktober 2009 (stuk 3)*) en het rapport van UNHCR (*“Observations on the current asylum system in Bulgaria” van april 2014 (stuk 4)*), dat de Roma bevolking en erkende vluchtelingen in Bulgarije gediscrimineerd worden op verschillende domeinen, dat hij tijdens het gehoor op afdoende wijze heeft uiteengezet aan welke discriminatie hijzelf en zijn zoon worden blootgesteld in Bulgarije, dat deze schrijnende en mensonterende situatie in de meest recente rapporten worden bevestigd en dat de wetgevende initiatieven genomen door de Bulgaarse overheid om de integratie van de Roma bevolking en minderheden te bevorderen geen afbreuk doet aan de feitelijke situatie van de Roma bevolking. Verzoeker weerlegt met deze argumentatie de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet: *“Bijkomend dient in dit verband nog opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk kon maken dat uw zoon omwille van zijn Arabische naam en zijn etnische origine door de Bulgaarse overheid zou zijn gediscrimineerd op vlak van kinderopvang en scholing. U stelde namelijk dat u er niet in slaagde een plaats te bemachtigen voor uw kind in de kinderopvang en de basisschool. Zo zou u na de geboorte van uw zoontje meermaals geprobeerd hebben om uw zoontje in te schrijven in de kinderopvang, maar zou u nooit daadwerkelijk een plaats gekregen hebben omwille van de Arabische familienaam van uw zoon en het feit dat zijn moeder van Roma origine is (CGVS 1, p. 8, 9, 13, 18-20). U kon deze verklaringen echter op geen enkele manier hard maken. Zo legde u zelfs geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u daadwerkelijk een aanvraag heeft ingediend om uw kind in een welbepaalde school in te schrijven. U vertelde nochtans dat u uw kind daadwerkelijk had ingeschreven in een school, maar uw kind uiteindelijk niet terecht kwam op de lijst met kinderen aan wie een plaats in die school werd toegekend. Over de procedure om uw kind in Bulgarije in een school of kinderopvang te laten inschrijven vertelde u bovendien het volgende. Men moet eerst naar de school of opvanginstantie gaan om zijn kind daar in te schrijven. De school of opvanginstantie stuurt de gegevens van het kind vervolgens naar de sociale instanties, die dan melden of het kind al dan niet wordt toegelaten (CGVS 1, p. 18-19). Dit maakt dat er redelijkerwijze op zijn minst enig document hieromtrent van u kon worden verwacht. Uw verklaring als zou uw zoon mede omwille van de Roma origine van zijn moeder op dit vlak worden gediscrimineerd, strookt bovendien niet met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt dat de toegang tot het onderwijs voor Roma kinderen in Bulgarije geen probleem is, tenzij het kind bij de geboorte niet geregistreerd werd, wat slechts zelden voorkomt. Roma ondervinden zodoende geen problemen om hun kinderen in te schrijven. Ouders kunnen vrij kiezen waar ze hun kinderen inschrijven en de wettelijke voorwaarden hiertoe zijn redelijk eenvoudig. Aangezien uw kind bij de geboorte wel degelijk geregistreerd werd, dit blijkt duidelijk uit de door u voorgelegde geboorteakte van uw zoon en zijn Bulgaarse paspoort, is het dan ook niet aannemelijk dat uw zoon omwille van de origine van zijn moeder problemen zou hebben gekend met toegang tot kinderopvang en onderwijs. Dat uw zoon omwille van zijn Arabische naam geen plaats in de opvang of de basisschool zou kunnen krijgen, is eveneens weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat kinderen van asielzoekers in Bulgarije het recht op onderwijs genieten, dit recht wettelijk afdwingbaar is en zij ook in de praktijk toegang krijgen tot onderricht. Uit andere informatie, waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat in Bulgarije in 2004 een antidiscriminatiewet, die discriminatie op grond van ras, religie, etnische of nationale origine en nationaliteit verbiedt en onder meer betrekking heeft op het onderwijs, in werking trad. Deze wet is ruimschoots in overeenstemming met de internationale en Europese standaarden op het gebied van bescherming tegen discriminatie op basis van ras en wordt steeds vaker toegepast door de Bulgaarse rechtbanken. Door de toetreding tot de Europese Unie op 1 januari 2007 werd Bulgarije eveneens verplicht de rechten van de minderheden na te leven. In overeenstemming met de Europese richtlijnen ontwikkelde het land een juridisch kader voor de gelijkheid van burgers en voor de uitbanning en de preventie van discriminatie. Dat uw zoon de toegang tot het lager onderwijs in Bulgarije geweigerd zou zijn enkel en alleen omwille van zijn etnische afkomst die valt af te leiden uit zijn naam en die van zijn ouders, is in dit licht dan ook weinig geloofwaardig. Zij er trouwens ook op gewezen dat toen u gevraagd werd of het gewoon niet mogelijk was dat er een algemeen plaatstekort was in de scholen in Sofia, u antwoordde dat dit inderdaad het geval kon zijn. U verklaarde tevens dat u in elke school die u bezocht om uw zoon te proberen in te schrijven steeds hetzelfde antwoord kreeg, namelijk dat er*

geen plaats meer was. Volgens u was dit omdat ze naar de Arabische naam van uw kind keken (CGVS 1, p. 19-20). U kon deze bewering echter op geen enkele manier hard maken."

Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat een verwijzing naar of het citeren van een verslag betreffende de schrijnende situatie van de Roma bevolking in Bulgarije en een rapport dat verwijst naar de penibele situatie van asielzoekers in Bulgarije niet volstaat om aan te tonen dat er voor hem (en zijn zoon) een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Bulgarije. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten immers *in concreto* worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor hem (en zijn zoon) een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat bij een terugkeer naar Bulgarije.

2.8.1. Waar verzoeker bevestigt dat sommige data in zijn paspoort niet overeenstemmen met de exacte data waarop hij verklaarde Bulgarije te hebben verlaten en voorhoudt dat dit niet kan betekenen dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, kan hij niet worden gevolgd. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen ook wat betreft het tijdstip waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Zo wordt o.a. vastgesteld dat in verzoekers verklaringen omtrent de stempels in zijn paspoort, verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten: *"Aangezien u verklaarde Bulgarije sinds uw aankomst in de jaren 90 nooit eerder te hebben verlaten voor het moment van uw vertrek naar België (CGVS 1, p. 25), dient hieruit geconcludeerd te worden dat u Bulgarije eerder verliet dan u verklaarde. Toen u daarom op de stempels in uw paspoort werd gewezen, verklaarde u dat deze stempels per vergissing in uw paspoort terecht kwamen. Tijdens uw "laatste reis naar België" zou de chauffeur uw paspoort aan de politie hebben gegeven en zou de politie er per ongeluk de verkeerde stempels hebben ingezet. Gevraagd wanneer dit dan gebeurde, antwoordde u dat deze stempels in juli 2013 in uw paspoort werden gezet. Toen u er vervolgens attent op gemaakt werd dat de datum van deze stempels september 2012 en niet juli 2013 is, argumenteerde u dat men per ongeluk de foute datum op de stempel had ingesteld. Een verklaring die geenszins overtuigt. Op de vraag waar deze stempels in uw paspoort werden gezet, antwoordde u dan weer dat men dit in Roemenië deed. Erop gewezen dat er ook stempels staan van Bulgarije en Hongarije en uw verklaring bijgevolg niet aannemelijk is, maar u waarschijnlijk loog over het moment waarop u Bulgarije verliet, ontkende u tot slot dat u loog (CGVS 1, p. 25)."* De Raad stelt vast dat uit o.a. deze vaststellingen blijkt dat verzoeker de waarheid niet vertelt over het tijdstip waarop hij Bulgarije heeft verlaten.

2.8.2. Verzoeker stelt voorts dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ernstig ondermijnd is, nu hij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen betreffende de moeilijkheden met zijn ex-schoonfamilie.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker een ouderlijke toestemming en volmacht, gedagtekend 13 augustus 2012, heeft neergelegd van zijn ex-echtgenote, de moeder van zijn zoon, waarin zij hem de toestemming geeft om met hun zoon naar om het even welk Europees land, Nederland inbegrepen, te reizen en er onbepaald en herhaaldelijk te verblijven. Dit document doet ernstig afbreuk aan verzoekers bewering dat zijn ex-schoonfamilie zijn zoon wilden afnemen.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom zijn ex-schoonfamilie zijn zoon wilden afnemen van hem: *"Enerzijds stelde u dat uw ex-schoonfamilie uw zoon wilde afnemen omdat ze wilden voorkomen dat er nog contact was tussen u en uw ex-vrouw, de moeder van uw zoon (CGVS 1, p. 15). Een verklaring die weinig aannemelijk is aangezien deze problemen pas begonnen in 2011 terwijl uw zoon reeds sinds zijn geboorte in 2007 bij u verblijft (CGVS 1, p. 7) en uw zoon zijn moeder sindsdien slechts 1 of 2 keer heeft gezien en u zelf ook amper contact had met de moeder van uw kind (CGVS 1, p. 7). Zij hertrouwde immers en had bovendien zelf weinig contact met haar eigen familie (CGVS 1, p. 8). Anderzijds gaf u aan dat de familie van uw ex-vrouw uw zoon wilde afnemen om hem te verkopen aangezien ze in geldnood zaten (CGVS 1, p. 15). Om u onder druk te zetten dreigden ze ermee u, uw zoon of jullie beiden te vermoorden (CGVS 1, p. 15). Ook deze verklaring is weinig waarschijnlijk. Het is immers weinig aannemelijk dat uw ex-schoonfamilie ermee zou dreigen uw zoon te vermoorden als ze uw zoon net levend in handen willen krijgen omdat ze hem willen verkopen uit geldnood."* Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd.

Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het feit wanneer hij een laatste maal klacht heeft ingediend bij de politie: *“Toen u gevraagd werd wanneer u de laatste keer een klacht indiende bij de politie naar aanleiding van de problemen met uw schoonfamilie, antwoordde u immers dat u dit een laatste maal deed in maart 2013 (CGVS 1, p. 17). Toen u later echter gevraagd werd wanneer u de laatste keer door uw ex-schoonfamilie bedreigd werd omdat ze uw zoon wilden afpakken, repliceerde u dat dit in mei 2013 was. Toen u vervolgens gevraagd werd of u van dit incident in mei 2013 ook aangifte had gedaan bij de politie, antwoordde u bevestigend. U bevestigde eveneens dat u toen een officiële, schriftelijke klacht had ingediend (CGVS 1, p. 21-22). Deze verklaring valt uiteraard niet te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u de laatste keer klacht had ingediend bij de politie in maart 2013.”*

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met zijn ex-schoonfamilie niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.9. In de mate verzoeker nog stelt dat hij vreest lastiggevallen te worden door de Bulgaarse overheid en burgers na een terugkeer en een reglementair kader geen afbreuk doet aan de feitelijke slechte behandeling, beperkt hij zich tot een blote bewering en weerlegt hij de motivering dienaangaande niet. *“Gelet op het feit dat Bulgarije als EU-lidstaat gebonden is door de Europese wetgeving, zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven, kan ervan uitgegaan worden dat Bulgarije ook op dit vlak uw rechten zal garanderen en er omwille van die reden in uw hoofde geen sprake zal zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de Bulgaarse autoriteiten. Doorheen uw verklaringen haalde u zelf geen enkel element aan dat wijst op het tegendeel. U stelde slechts dat de Bulgaarse autoriteiten niet wensen dat hun problemen elders bekend worden gemaakt en de maffia daar de controle in handen heeft (CGVS 1, p. 10-11). Dit zijn echter blote beweringen, die u op geen enkele wijze concreet kon staven. In ditzelfde verband stelde u nog dat men Arabieren zo snel mogelijk het land uit wil (CGVS 1, p. 10), wat eveneens een ongefundeerde bewering is. Zij er nogmaals op gewezen dat u daadwerkelijk een beschermingsstatuut kreeg in Bulgarije en de Bulgaarse wetgeving en het juridische kader, zoals reeds aangestipt, voldoet aan de Europese en internationale standaarden aangaande bescherming tegen discriminatie. U maakte uw verklaringen dan ook niet aannemelijk”*

2.10. Derhalve kan Bulgarije in hoofde van verzoeker aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, met name Bulgarije, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.11.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.10.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Het enige middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS